

[Finansministeren.]

et Forlig, der blev sluttet i Lønningskommissionen. Samtidig med at man paa den ene Side opretholdt denne Zone, blev der paa den anden Side gjort en Række Indrømmelser til Tjenestemændene paa forskellige Omraader, og naturligvis maa det Kompleks, der blev gennemført dengang, i 1931, behandles som en Enhed. Det er ogsaa derfor, man fra Regeringens Side har tilkendegivet Tjenestemændene som sit Standpunkt, at en egentlig principiel Drøftelse af Spørgsmaalet om den stille Zone maa henskydes, til man kommer til en almindelig Lønreform. Noget andet er, at man fra Regeringens Side har erkendt i Fjor og har erkendt i Aar og fremdeles vil erkende, at hvis Forholdene stiller sig saadan i Samfundet efter en Bedømmelse af samtlige foreliggende Forhold, at der paa Grund af Prisudviklingen vil være rimelig Anledning til at yde Tjenestemændene en ekstra Støtte i Anledning af et Udgiftstal, der ligger inden for den stille Zone, er vi villige til at forhandle med Tjenestemændene og til at vise en rimelig Imødekommenhed, saaledes som det er sket i dette Tilfælde. Hermed mener jeg at have svaret paa det væsentlige af, hvad der er kommet frem.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det forekommer mig at være en særdeles dristig Paastand af Finansministeren at hævde, at den Lønregulering, som fandt Sted i 1931, inkluderede, at man skulde bevare den stille Zone. At de to Ting skulde have det fjerneste med hinanden at gøre, vil jeg bestride, indtil jeg ser Beviser paa det modsatte. Det er nemlig i sig selv fuldkommen urimeligt, for de to Ting har intet med hinanden at gøre, og det gaar da ogsaa, som Erfaringen viser, saaledes, at naar man kommer ind i den stille Zone, saa siger Tjenestemændene — de kan da saa i hvert Fald ikke have erkendt, at de har givet noget Tilsagn paa dette Omraade —: Vi maa have Krav paa de og de Lønningstillæg. Det forekommer mig, at den Klogskab, Socialdemokraterne dengang burde have besiddet i Retning af at afvise kommende Krav, havde de ikke. Og det kender vi dem jo saa inderlig godt for. Vi ved, at de stiller altid i Udsigt dette eller hint. Det gjorde de i 1927—29, og det vil de rimeligvis blive ved med, saa længe Tjenestemændene tror dem. Jeg haaber, at det, der efterhaanden sker, vil overbevise

Tjenestemændene om, at i Virkeligheden er de slet tjent med at have en socialdemokratisk Regering.

Finansministeren (V. Buhl): Der er den Forskel paa den Politik, som Det konservative Folkeparti fører, og den, som Socialdemokratiet fører over for Tjenestemændene, at vi, naar vi er i Opposition, kræver Goder for Tjenestemændene, og at vi, naar vi har Regering, gennemfører Goder for Tjenestemændene, medens Det konservative Folkeparti, naar de er Deltagere i Magten, skærer Tjenestemændene ned, men naar de er uden for Regeringen, stiller Krav om Beskyttelse for Tjenestemændene.

Hvad angaar Forhandlingen i Lønningskommissionen i 1931, blev den Ordning, som gennemførtes dengang, gennemført med enstemmig Tilslutning fra alle Repræsentanter i Lønningskommissionen, ogsaa Tjenestemændenes, og dermed er det givet, at Tjenestemændene har tiltraadt, at den stille Zone eksisterer som et Led i vort Lønningssystem.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det sidste Spørgsmaal vil jeg henstille til Finansministeren at drøfte med Tjenestemændenes Organisationer, hvor han ganske ubetinget ikke vil faa Medhold.

Med Hensyn til, hvordan Tjenestemændene har det under konservativt Regimenter eller i alt Fald i en Situation, hvor vi Konservative har en vis Indflydelse, og hvordan de har det nu, vil jeg gentage, at jeg føler mig overbevist om, at Tjenestemændene alt taget i Betragtning, Skatter og Dyrtid og hvad man vil, var bedre stillede i Perioden 1927—29, end de nu er.

Søren P. Larsen: Det er jo tydeligt at mærke paa Forhandlingen, at medens de højtærede Ministre tidligere havde Landstinget at skubbe i Forgrunden, naar det kneb med at vedstaa Ansvar, saa bruges Landstinget ikke mere under Forhandlingen, nu er det Udlandet, som man gaar i Lø under. Jeg kan kun takke den højtærede Finansminister, fordi han næsten vil fralægge Regeringen enhver Indflydelse. Jeg maa sige, at saaledes som Udviklingen foregaar, er der ogsaa et og andet, der tyder paa, at denne sidste Forklaring fra Finansministeren kan have meget paa sig.

Naar den højtærede Finansminister